

ΙΩΣΗΦ ΤΣΑΪΜΠΕΡΛΑΙΝ

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἡ ἡμετέρα πόλις ζοῖζει τὸν ἐπιφανῆ ἄγγλον πολιτικὸν καὶ ρήτορα κ. Ἰωσήφ Τσαΐμπερλαιν, μετὰ τῆς ἀδελφῆς, τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ φίλου καὶ θαυμάτου του, ἐκ τῶν ἐπιφανῶν ὁ ὡσαύτως μελὼν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, κ. Κόλλινγκ. Ὁ κ. Τσαΐμπερλαιν πάντοτε παρέστη ἐν γλωσσῇ συνηγῶτος τῶν ἐλληνικῶν δικαιωμάτων ἐν τῇ ἀγγλικῇ βουλῇ καὶ ἐσχάτως ὅτε ἦτο ὑπουργὸς ὑπὸ τὸν Γλάδστον, αὐτὸς κυρίως ἀνέβαστο κατὰ τῶν διαίων μέτρων, ἅτινα ἐγαλκάζοντο ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ὁ ἐντιμώτατος, ὡς καλεῖται παρὰ τῶν ἄγγλων, Ἰωσήφ Τσαΐμπερλαιν ἄγει τὸ πανθηκιστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐγεννήθη ἐν Λονδῶν καὶ ἀνατράφη ἐν τῇ θρησκευτικῇ κοινότητι τῶν Οὐνιτωριανῶν. Κατέγεται ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας Ἀσσυμφορῶν (Nonconformists) μεσαίας τάξεως, καὶ πολλοὶ τῶν προγόνων του ὑπέστησαν διωγμούς κατὰ τὸν 17. αἰῶνα διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἰδέας. Μετὰ τὴν ἀποπαράτασιν τῶν σπουδῶν του, μετέβη εἰς τὰ διοικητικὰ καὶ καταστήματα τοῦ πατρὸς του, ἀποσυρθέντος πανοικειῖ εἰς Βιρμινγ'μην.

Ἀλλ' ἐπιθυμῶν ν' ἀφιερώσῃ τὴν ζωὴν του εἰς τὰ κοινὰ πράγματα, ἀφῆκε τοὺς ἀδελφούς του νὰ πράττουν τὰ ἴδια, καὶ αὐτὸς ἐπέβη εἰς τὸν πολιτικὸν βίον. Τῷ 1869 ἐξελέχθη δημοτικὸς συμβούλος, καὶ τῷ 1873 ἀρχαρχὸς Βιρμινγ'αμης, καὶ κατὰ τὰ δύο ἔπ' μενα ἔτη ἐκ νέου ἐξελέχθη νὰ ἀρχιεργαστῇ τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλεως.

Λαμπρὰ καὶ καρποφόρος ἀπέβη ἡ τριπλῇ δημοκρατικῇ του περίοδος ἐν τῇ πόλει. Τὰ μνημεῖα τῆς μαρτυροῦσας εἰς πάντα ἐπισκέπτῃ καὶ τὰ εὐεργετήματα, ὧν ἀπήλαυσεν ἡ πόλις, εἰνε εἰς πάντα γνωστά. Ὁ ἀνδρὶς τοῦ Τσαΐμπερλαιν ἵσταται ὑποβῆν τοῦ Δημοαρχεῖου, μοναδικὸν σγεδὸν παρ' ἄδειγμα πρὸς ζῶντα πολιτευτὴν, φέρων τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν: «Ἀνιέρθη εὐγνωμοσύνης χάριν διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις τὰς προσενέχεσθε τῇ πόλει ταύτῃ ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ Τσαΐμπερλαιν, ἐκλεχθέντος δημοτικοῦ συμβούλου τῷ 1869, ἀρχαρχοῦ τῷ 1873, καὶ παραιτηθέντος τῷ 1876, ἀφ' οὗ ἐξελέχθη εἰς τὴν ἀντιπροσώπων τῆς πόλεως Βιρμινγ'αμης ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ. Ἐπὶ τῆς ἀρχαρχίας αὐτοῦ πολλὰ ἐγένοντο καλὰ ἔργα, καὶ εἰς τὴν ἰκανότητα καὶ ἀφοσίωσιν αὐτοῦ ἀφίλονται ἡ διασκέπτης τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ φωταερίου, πρὸς μεγάλην καὶ διηκετὴ εὐεργεσίαν τῶν κατοίκων.»

Εἰσελθὼν εἰς τὸ Κοινοβούλιον ὁ κ. Τσαΐμπερλαιν συνετάχθη πρὸς τοὺς ἄρκους φιλελευθέρους ἡ ῥιζοσπάστας συμπτώων μετὰ τοῦ αἰρ Καρόλου Δίλκι. Ἐγράψαν ἐν τῇ «Δεκαπενθημέρῳ Ἐπιθεωρήσει» ἐμβροτῇ ἄρθρα περὶ πρακτικῶν ζητημάτων. Διὰ τῆς ῥητορικῆς του ἀνεδείχθη ὡς εἰς τῶν ἡγετῶν τοῦ φιλελευθέρου κόμματος. Τῷ 1878, ἀντιπολιτευόμενος τὸ ὑπουργεῖον Βήκονσφιλδ, ἀπὸ θυναν ἐπανηλημμένως ἐπερωτήσας ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος συνηγορῶν.

Τῷ 1880, ὅτε ὁ Γλάδστον ἐκλήθη διὰ μεγάλης πλειονότητος εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὁ Τσαΐμπερλαιν διορίσθη ὑπουργὸς τοῦ ἐμπορίου. Αὐτὸς ὁ Τζῶν Βρόιτ ἀπήτησε τὸν διορισμὸν τὸν ὅτι, ὁ δὲ Κάρολος Δίλκι ἐπεχώρησεν ὑπὲρ τοῦ φίλου του, μέινας αὐτὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐπὶ τῆς τετραετοῦς ὑπουργείας του ὁ Τσαΐμπερλαιν διαφόρους εἰσήγαγε πρακτικὰς μεταρρυθμίσεις.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος ἔτους, ὅτε ὁ Γλάδστον ἐσχημάτισε πάλιν ὑπουργεῖον, ὁ Τσαΐμπερλαιν ἐγένετο ὑπουργὸς τῆς Τοπικῆς Διοικήσεως. Ἀλλὰ διαφωνήσας πρὸς τὸν Γλάδστονα περὶ τοῦ ἱρλανδικοῦ ζητήματος ἀπεχώρησε μετ' ὀλίγον τοῦ ὑπουργείου, μετὰ δὲ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ ἱρλανδικοῦ νομοσχεδίου κατὰ τὰς γενομένας ἐκλογὰς συνέπραξε μετὰ τῶν ἐνωτικῶν φιλελευθέρων, τῶν μὴ δεχομένων κατ' ἀρχὴν τὴν σύστασιν ἱρλανδικοῦ Κοινοβουλίου. Ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ διανομῇ τῶν κομμάτων, ὁ κ. Τσαΐμπερλαιν ἡγείται εἰς ῥιζοσπαστικὴς ἐκείνης ομάδος, ἥτις ὁμοφρονεῖ περὶ τοῦ ἱρλανδικοῦ ζητήματος μετὰ τῶν οὐτῶν, τῶν παλαιῶν φιλελευθέρων, ὧν προεξέρχεται ὁ μαρκήσιος Ἀρτιγκτόν.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει διαμονὴν ὁ κ. Τσαΐμπερλαιν καὶ ἡ οἰκογένειά αὐτοῦ τυγχάνουσιν ἐνδείξεων μεγίστης ὑποτίφσεως καὶ συμπαθείας. Ὁ πρωθυπουργός, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ἔσπευσαν νὰ ἐπισκεφθῶσιν τὸν ἐπιφανῆ ἄγγλον, ἅμα ἀρκετόμενον, μετ' ἐξαιρέτου ὁ εὐμενείας ἐδεξιώθη αὐτὸν καὶ ἡ Α. Μ. ὁ β. σιλεῖς.

ΧΑΛΙΚΕΣ

Ἀναμφιβόλως ὁ κ. Τρικούπης εἶνε μέγας... δημιουργὸς ἐκπλήξεων. Νὰ νομίζης ὅτι δὲν ἔχεις τὰ μέσα νὰ προμηθευθῇς οὐτε φύλλα συκῆς διὰ νὰ καλύψῃς τὰ μέλη σου καὶ νὰ ζητοῦν νὰ σοῦ ἀποδείξουν αἴφνης ὅτι ἡμπορεῖς νὰ παργγεῖλῃς δέκα δικμῖς ἐνδυμασίαις εἰς τοῦ Berrier, νὰ ὑποθέτῃς ὅτι εὐρίσκειαι ἐντὸς Σκχαρὸς ἀνύδρου ἐν ἣ δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ εὕρῃς οὐτε σταγόναν διὰ νὰ κορέσῃς τὴν φρενὴν διψῶν σου καὶ νὰ τοῦ ὑποδεικνύσῃς βέρον εὐπρὸς σου τὸ καθαρώτατον νᾶμα ὁλοκλήρου ποταμοῦ, νὰ πιστεύῃς ὅτι δὲν σοῦ εὐρίσκειαι οὐτε ὀβολὸς διὰ ν' ἀγοράσῃς ἕστω καὶ μίαν γαλέτταν πρὸς ἀνακούφισιν τῆς πείνης σου καὶ νὰ ἐπιχειρῶν νὰ σὲ πείσουν ὅτι εἶσαι εἰς κατὰστασιν νὰ κάμῃς τὸ δειπνὸν καὶ εἰς τρεῖς ἄλλους τὸ ὀλιγώτερον φίλους σου ἐν τῇ λαμπρᾷ table d'hôte τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, ἰδοὺ ἡ ἀκριβὴς μετάφρασις τῆς οἰκονομολογικῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Τρικούπη ἐν τῇ βουλῇ τὴν παρελθούσαν Δευτέραν.

Ὁχι μόνον ἰσοζύγιον, ἀλλὰ καὶ περίσσευμα! Ἀπὸ τοῦ βραχέου τῆς χρεωκυπίας ἀνύψωσις εἰς τοὺς περὶδεύους τῆς ἄρκας ἀνθρωπότητος ἀπο τῆς ἀνερείας εἰς τὸν ὄλβον ἀπὸ τῆς ἐσχάτης ἐνδείας εἰς τὴν χλιδῶσιν εὐμαρείαν. Καὶ πάντα ταῦτα μετὰ τοὺς ἀποξηρανθέντας πόρους καὶ μετὰ μηδαμινὰ μέσα, ἅτινα διχθεῖται ὁ τόπος. Ἀναμφιβόλως ἀνάλογον ἐν τῇ ἱστορίᾳ θαῦμα δὲν φέρεται ἢ το τοῦ Χριστοῦ, ὅστις οὐ μόνον κατάρθωσε μετὰ πάντε μόνον ἄρτους νὰ χορτάσῃ πάντε χιλιάδας λαοῦ, ἀλλὰ προσεκάλεσεν ἑπειτα αὐτοὺς ὅπως τοῖς διανεῖμῃ καὶ τὰ περισσεύματα... τῶν κλασμάτων.

Καὶ τὸ πρᾶγμα φίνεται τόσῳ περὶδοξον καὶ τόσῳ ἀπροσδόκητον καὶ τόσον ἀπίστευτον, ὥστε σχεδὸν ἀρχίζομεν ὅλοι νὰ ἐπιθυμοῦμεν... τὸ ἔλλειμμά μας, τὸ κκχόμοιρον ἔλλειμμά μας, περὶ τοῦ ὁποίου τοῦλάχιστον εἰμεθα βέβαιοι ὅτι εἶνε ἀληθές, ἀληθέστατον.

Ἀλλὰ καὶ τί δὲν κέρνει διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ μακκάριον αὐτὸ περίσσευμα! Φορολογεῖ τὸν κκφρὸν, φορολογεῖ τὸν κκπνόν, φορολογεῖ πάλιν τὸ σιγαρόχαρτον, φορολογεῖ τὰ κκυστόφυλα, αὐξάνει τὸν φόρον τῶν ἐπιτηδεύματων, ἐπιβάλλει βαρυτάτους δασμούς. Φορολογεῖ ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴν τὴν ζάχαριν, διὰ νὰ δώσῃ τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἀντιπάλους του νὰ λέγωσιν ὅτι ἡ ὑπουργεῖα του ἐπότισε πικρίας τὸν ἐλληνικὸν λαόν.

Ἀναμφιβόλως πάντοτε μὲν, ἀλλ' ἰδίως τώρα μετὰ τὴν φορολογίαν τῆς σακχαρώσεως, ὁ κ. Τρικούπης οὐδέποτε θὰ δυνήθῃ νὰ ὁμοιάσῃ τὸν μακκάρτην Κουμουνδοῦρον καὶ νὰ ὀνομασθῇ... Γ.λυκέτατος.

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς δικαιολογῶν τὴν καταπληκτικὴν αὐξήσιν καὶ τῶν ἐσόδων καὶ τῶν ἐξόδων ἐν τῷ προϋπολογισμῷ καὶ ἰδίως τὴν φοβερὰν ἀναλογίαν τῆς νέας φορολογίας, εἶπεν ὅτι τοῦτο οὐδένα πρέπει νὰ ἐκπλήττῃ διότι ὁμοίως φορολογοῦνται καὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἴταλοι καὶ τὰ

ἄλλα ἔθνη, δὲν πρέπει δὲ νὰ δειχθῇ ὁ Ἕλληνα κατώτερος αὐ-
τῶν. Νομίζομεν ὅτι διερμηνεύομεν τὸ κοινὸν φρόνημα πάν-
των τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν δηλοῦντες ὅτι τὴν τοιαύτην
ταπείνωσιν δὲν θὰ ὑπῆρχε κανεὶς ὅστις νὰ μὴ ἀποδεχθῇ
μετ' εὐγνωμοσύνης.

Ἄλλ' ὁ κ. πρωθυπουργὸς ποτὲ λοιπὸν δὲν ἀνέγνωσε τοὺς
μύθους τοῦ μακαρίτου ἱεραίου Αἰσώπου καὶ ποτὲ δὲν ἤ-
κουσέ τι περὶ τοῦ τέλους τοῦ βατράχου ὅστις ἠθέλησε νὰ
γεῖναι βοῦς ;

Ἐρώτησις : Μετὰ τὸ νομοσχέδιον περὶ φορολογίας τῆς
σακχαρώδους, θὰ καταλέγωνται μετὰξὺ τῶν φορολογουμένων
οὕτω καὶ οἱ πάσχοντες ἐκ σακχαρώδους . . . διαβήτου ;

Καὶ ἀφοῦ θὰ εἶνε τόσο ἀκριθὴ τὴν ἡμέραν καὶ ἡ
χρήσις αὐτῆς βεβαίως τόσο δύσκολος, θὰ ὑπάρχουν ἄρα γε
πλέον ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦντες νὰ ἔχουν γλυκεῖαν φυσιο-
γνωμίαν ;

Παρατηρήθη, λέγει, ὑπὸ τινων ὅτι ὁ κ. Τρικούπης ὑπο-
βάλλων τὰ περὶ σακχαρώδους φορολογικὰ νομοθετήματα, ὡ-
μίλει μὲ πολλὴν . . . πικρίαν.

Πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι εἰς τὸ πολυθρόνητον αὐτὸ μέ-
τρον τῆς φορολογίας τῆς σακχαρώδους προέβη ὁ κ. πρωθυ-
πουργὸς ὅπως καταδείξῃ ἔτι μᾶλλον τὴν ἀντιπάθειάν του
πρὸς τὸν ὁπαδὸν καὶ ἐφευρετὴν τῶν κοκκινογουλιῶν ἀρχη-
γὸν δὲ τοῦ τρίτου κόμματος κ. Παπαμιχαλόπουλον.

Ἑδοκαθαριστής

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Σταθερότης.

Καὶ εἶπε πάντα ὅπως ἦτον
καὶ τὰ παλαιά του δὲν ξεχάει,
ἀλλ' ἀντὶ φόρων ἀφορήτων
θὲν τὰ μᾶς φέρη . . . Διληγζάννη!

Δίστιχον

Τέσσαρες ὥραις μίλησε γιὰ τοὺς καινούργιους νόμους
τετράδιπλη κ' ἡ Ὥρα του πουλήθηκε ἑστὸς δρόμους.

Τὰ δύο θέατρα.

Δὲν εἶνε θέατρον! φωνάζουν
οἱ συνδημόται μας πολλάκις
καὶ κατσουφιάζουν πολὺ
μὰ τί μωροί! — καὶ δὲν χυττάζουν
πῶς ἀφ' ἑνὸς εἶν' ὁ Κωστάκης
καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ Βουλὴ ;

Ἡ Ζάχαρη.

Κι' ἂν ἀκριβαίν' ἡ Ζάχαρη, καμαρωτὴ μου φίλη,
ἐγὼ δὲν δίνω ἔσται παρὰ — ἔχω τὰ δύο σου χεῖλη!

Quotidien

ΘΕΑΜΑΤΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΕΟΝ (Πλατεῖα Τραπεζίας) Ἡ παραδοξοτάτη
φантаσμαγορία ἐξ ὅσων ποτὲ συνέβησαν : ἡ πιθανὴ ἀνοικο-
δόμησις του !

ΑἶΘΟΥΣΑ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ. Αἱ μόναι ἀληθεῖς καλλιτεχνικαὶ
ἐσπερίδες, εἰς ἃς δύναται τις πᾶς φιλόμουσος νὰ διέλθῃ λίαν
εὐαρέστως τὰς ὥρας του. Ἀκροῶμενος ἐκλεκτὴν μουσικὴν.
Τελοῦνται κατὰ Σάββατον ἐν τῇ κομψῇ ὑπηρετισμένῃ αἰ-
θούσῃ τοῦ Παρνασσοῦ, ἐν ἣ συρρέει πᾶσα ἡ ἐκλεκτὴ καὶ
φιλόμουσος κοινότης. Ὑπὸ καλλιτεχνῶν καὶ ἐρρασιτεχνῶν
ἐξειδικισμένης ἱκανότητος ἐκτελεῖται μουσικὴ κλασικὴ,
μουσικὴ ἐλαφρά, μουσικὴ πάσης ἐθνικότητος. Εἶνε αἱ μό-
ναι ἀληθεῖς καλλιτεχνικαὶ ἐσπερίδες.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΟΥΛΗΣ. (ὁδὸς Σιδηρίου). Αἱ παραστάσεις ἤρ-
χισαν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας.

Τὸ ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ, κομωδία φαντασμαγορική εἰς ἑκα-
τομύρια 4.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ. Ρισαλιὲ τοῦ Λεκατσα τῇ συμπράξει
Λαμπιλέν, Μπεκατόρου καὶ Γαϊδεμβέργερ.

Ὁ τίς τῆς νουῖας

Ο ΣΤΙΧΟΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Κ' εἴπειτα τολμοῦν νὰ σοῦ λέγουν ὅτι δὲν συμβαίνουν
πλέον παράξενα εἰς τὸν κόσμον ! . . . Ἴδου ὁ κ. Τρικούπης
παρουσιάζει προϋπολογισμὸν μὲ περίσσευμα ! ἴδου ὅτι πρό-
κειται νὰ οἰκοδομηθῇ τὸ νέον Θέατρον ! ἴδου ὅτι ὁ φωτο-
γράφος Ρωμαΐδης γράφει στίχους δικαιοδογούμενος ἐμμέ-
τῳ καὶ ἀποδίδων εἰς τὸν «ἄστατον καὶ ῥόν» τὴν ἐκ τῆς
ἀνικανότητος του προσελθούσαν ἑλλειψιν τῆς φωτογραφί-
σεως τοῦ θεάματος τῆς ἐν τῷ Ἀρσακείῳ τελετῆς.

Ὁ καιροὶ ἄστατοι, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ κ. Ρωμαΐδης,
δὲν εὐρίσκει καιρὸν νὰ φωτογραφῇ καὶ ἔχει καιρὸν νὰ γράφῃ
στίχους !

Ἐπλανήθη ἄρα γε ἐκ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ τοῦ ἐπαγ-
γέλματος του ὁ κ. Ρωμαΐδης, ἡ εἶνε νέα φάσις τῆς πολυ-
πλόκου ἐξελιξέως τοῦ σταδίου του, ὅπερ πρὶν περιᾶψη εἰς
τὸ πρόσωπόν του, τὴν αἴγλην τοῦ καλλιτέχνου — αἴγλην
χάριν τῆς ὁποίας ἐπίτηδες ἐξυρίσθη ὁ μύσταξ μὴ τυχόν
ἐπισκιάσῃ αὐτὴν — περιήγαγεν αὐτὸν εἰς ἄλλα ταπεινώ-
τερα ἔργα ; Ἡ ἱστορία θὰ κρίνῃ.

Ἄλλ' ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον θὰ μείνῃ ἐμβρόντητος ἡ ἱστο-
ρία τῆς Τέχνης εἶνε ἡ ἀνκαλύψις τοῦ ἐμμοῦσου φωτογρά-
φου, δηλονότι ἡ φωτογραφίσις tempo permettendo, τὴν
ἐπιγραφὴν δὲ ταύτην ἔπρεπε νὰ χαραῖν χρυσοῖς γράμμασι
πρὸ τοῦ εἰσόδου τοῦ καταστήματός του. Οἱ εἰς τὰς βορει-
νὰς χώρας τῆς Εὐρώπης ὅπου ἐπὶ πολλοὺς τοῦ ἔτους μῆνας
ὁ ἥλιος εἶνε ἀόρατος ἐξασκούντες τὴν φωτογραφικὴν τέ-
χνην ἢ αὐτακτονήσωσι βεβαίως μανθάνοντες τὴν τρομερὰν
ταύτην ἀνκαλύψιν τοῦ ἐν Ἀθήναις συναδέλφου των. Ὁ
ἥλιος εἶνε ἡ λατρεῖα καὶ ἡ δύναμις τοῦ κ. Ρωμαΐδου. Ὡς
Φῶς Ἀπόλλων ἐμπνέει αὐτὸν νὰ γράφῃ στίχους, διὰ τῶν
ἀκτίνων του δὲ προάγει τὴν καλλιτεχνικὴν του ἀξίαν, ἥτις
ἀναθάλπει δι' αὐτῶν ὅπως τὰ τεύτλα. Εἴμεθα βεβαίως ὅτι
τὸ περιβόητον δημῶδες ἐπιφώνημα τῆς προπερινῆς
ἀπόκρισος Ἡ.Ιος ! ἀπετείνεται πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ
φιλολογικὴν ἱκανότητα τοῦ κ. Ρωμαΐδου.

Ἡ.Ιος ! λοιπόν.